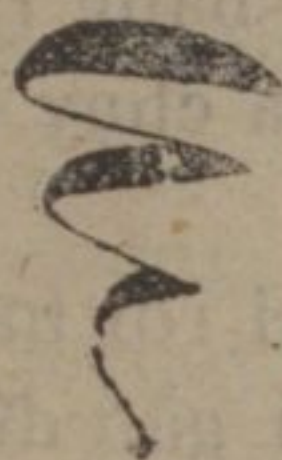

TỤC GÁI ANH-HÙNG

Tiếp theo chuyện Gái Anh-hùng
CUỐN 21 — Đền trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

Người trả thù 12 xu trọn truyện (trình
thăm cách-mệnh tiểu-thuyết rất cảm-động
Rất hay rất vui, rất ly-kỳ đọc mãi không chán

Bán tại Nhật-Nam Thư-Quán Hanoi

Trong lòng lo sợ quá, bỗng thấy người ấy
đặt phịch xuống, cố nghe đầu ra nhìn thì
không biết người ấy là ai, nhưng chắc là thủ-
hạ quan khâm-sai, trong lòng lo ngay ngáy,
chắc là phen này không thể nào thoát chết
được, ngờ đâu bỗng nghe thấy tiếng hai người,
nhận rõ là tiếng chủ trại Thanh-thủy là Âu-
bằng cùng người đầu-mục là Hầu-mông, liền
kêu cứu. Nguyên Âu-bằng và Hầu-mông lúc
ấy đến thăm Pháp-minh, tối hôm trước đi
đến cửa bắc giới tối phải ngủ lại, sáng ra
cùng đi đến chùa Thừa-thọ. Khi đến bên rừng

8' 1834

liều, bỗng trông thấy một người công một cái gói gì to, ngỡ là người đi ăn trộm, Hầu-mông bảo Âu-băng rằng :

Chi bằng chúng ta chạy đến đánh cướp lấy cái gói ấy.

Âu-băng nghe lời rồi hai người cùng rảo bước chạy đến, khi gần đến nơi, thấy trong cái gói có tiếng người kêu cứu, Âu-băng nhận ngay ra là Thiết-dầu-đà là người anh em kết nghĩa của mình, biết là Thiết-dầu-đà bị nạn vội-vàng chạy đến để giải-cứu.

Bấy giờ Hàn-thất thấy Thiết - dầu-đà đã tỉnh, lại thấy có người chạy đến cứu, vội-vàng rút dao đối-lich, không ngờ đằng sau có người ném hòn đá vào giữa cánh tay phải, Hàn-thất liền kêu rú lên một tiếng, định giơ tay lên rút dao, nhưng đau quá, không giơ lên được, mà hai người kia đã chạy n trước mặt, Hàn-thất sợ quá, liền cầm đầu bỏ chạy, Âu-băng và Hầu-mông đều nói :

Mau-mau đuổi bắt lấy nó.

Thiết-dầu-đà liền nói to lên rằng :

Thôi, hai hiền-dệ đừng đuổi theo nó nữa, hãy cỏi chỏi cho ta ra, không thì chết ngạt mất !

Âu-Bằng bảo Hầu-mông rằng :

Nhà người mau mau chạy đến cỏi chỏi cho Tniết-sur-huynh, để ta đuổi theo thẳng này.

Hầu-mông chạy đến bên hòn đá, trước hết hãy cắt bỏ những đoạn thừng ràng ở ngoài cái mền, rồi lật tở ra, cỏi chỏi ở tay và ở chân cho Thiết-dầu-dà, Thiết-dầu-Đà vùng đứng dậy vươn mình lên mấy cái, rồi kéo Hầu-mông đi ra khỏi rừng cây, cùng Âu-bằng đuổi theo Hàn-thất.

Ngờ đâu Tề-Minh đã đi dò được tin, vội chạy về chùa báo từ trước kia rồi. Bọn giặc ở trong chùa lấy làm lo sợ quá, Âu-Bằng thì bàn nên chạy về cả trại Thanh-thủy. Pháp-minh thì bàn nên chạy cả về chùa Thừa-Phúc. Lúc đầu Pháp-minh không chịu chạy trốn, quyết sông ra đối-dịch với quan quân, rồi người bàn thế nọ, người bàn thế kia, mãi đến khi mặt giời đã lặn rồi, vẫn chưa bàn

định ra làm sao cả, Tề-minh ở ngo ài lại chạy vào bảo rằng :

Bây giờ quan quân đã kéo đến vây kín chung quanh chùa rồi, không còn lối nào mà chạy ra được nữa, biết làm thế nào bây giờ ?

Pháp-minh nói :

Phải liều chết mà chạy ra, khi nào lại chịu bó tay cho họ bắt !

Pháp-minh nói rồi nai-nịt gọn-gàng, vaⁱ đeo hành-lý, Tề-minh thì diu-dắt Thiết-đầu-đà, còn Âu-băng và Hầu-mông thì đi trước mở đường. Khi ra đến cửa chùa, thấy quan quân vây kín vòng trong vòng ngoài, không hở một chỗ nào. Triệu-băng hai tay cầm hai cái dù sắt, hét lên rằng :

Các anh em đâu, theo ta vào chùa bắt chửi những thằng này lại.

Phùng-thiết-Kiên, Hách-kim-Cương đều dạ rần lên, rồi Thiết-Kiên múa một thanh đao, Hách-kim-Cương múa hai roi sắt, chạy sẵn

ngay vào. Chu-Tam cầm cái roi sắt đuổi hổ chạy sau, thứ đến bọn Tôn-tường-An, Ngụy-vĩnh-Phúc, lần lượt kéo vào. Âu-băng thấy thế nguy, cùng Hầu-Mông quay lại lên ra sau chùa tìm lối chạy, chỉ còn Pháp-Minh rất là hung-tợn, cứ đứng lại dùng hai thanh giới-đao mà đánh nhau với Triệu-Băng, Tề-Minh, để Thiết-dầu-Đà đứng một chỗ ; nhưng Thiết-dầu-Đà thấy cơ nguy, cũng gắng hết sức rút dao lại trợ-chiến. Phùng-thiết-Kiên, Hách-kim-Cương và Chu-Tam lại đều chạy đến giúp sức cho Triệu-Băng, Tề-Minh võ-nghệ vốn tầm-thường. Thiết-dầu-Đà vì có bệnh, nên địch không nổi, cả hai người đều bị trọng thương. Pháp-Minh thấy thế lấy làm lo sợ, lại thấy Âu-băng và Hầu-Mông không chịu cùng mình cố sức, chạy thoát lấy thân, nghĩ thăm phen này thế nào cũng chết, chỉ bằng tự đâm cổ mà chết cho rồi.

Pháp-Minh nghĩ vậy, vừa toan gươm dao đâm cổ, bỗng thấy ở mặt sau có hai người chạy sấn vào, một người mặt trắng râu dài, thân-thể dầy-dà, một người mặt tía, râu bạc, thân-thể

cao lớn, tuổi đều chừng trên dưới sáu mươi một người cầm một thanh bảo-kiếm, một người cầm một cái móc sắt, ra sức đánh quan quân, quan quân không dám đối-dịch, đều phải dẫn tránh ra cả. Triệu-Bằng đang lúc quyết sống chết với Pháp-Minh, lại thấy thêm hai người nữa đến, tưởng là cùng Pháp-Minh cùng đảng, nhưng lúc đến nơi thấy Pháp-Minh không quen biết, ngỡ là quan quân, sau thấy hai người xông ra đánh quan quân, thời rất là hoảng sợ, vừa toan bỏ chạy, lại thấy Âu-bằng cùng Hầu-Mông quay đầu lại gọi rằng :

Pháp-sur-huynh không can chi mà sợ hãi, hai sư-phụ tôi đến cứu đây.

Pháp-minh, Tề-minh, Thiết-dầu-dà nghe nói mừng quá, trông ra hai ông lão càng đánh càng hăng, lấy làm kinh-phục, Pháp-minh liền gọi to lên rằng :

Anh em ta không nhân lúc này hết sức đánh phá vòng vây mà ra, thì còn đợi lúc nào.

Ông lão mặt trắng liền giơ thanh bảo-kiếm chỉ vào quan quân mà nói rằng !

Nhường lối cho ta đi thì sống, nếu chần
lối ta thì chết !

Ông lão nói rồi đi lên trước, bọn Pháp-minh
ba người đi giữa, ông lão mặt đen đi sau,
coi bộ rất hung-lợn, Triệu-bằng biết thế đánh
không nổi, đành phải bảo quân dẫn lối cho
ra. Bọn ấy ra đến ngoài, lại gặp một toán
quân du-kích Ngụy-vĩnh-phúc đốc-xuất, kéo
òà lại vây, ông lão đằng trước, ông lão đằng
sau, đều múa dao chém giết quan quân, người
bị mất đầu, người bị mất tay, lăn chết như
ngả dạ. Ngụy-vĩnh-phúc sợ quá, không dám
bỏ vây, phải nhường lối cho đi. Bấy giờ quan
quân ai nấy đều oán Triệu-Bằng. Phùng -
thiết-Kiên nói :

Chúng ta phụng mệnh đi bắt giặc, nay để
cho giặc trốn thoát, thì biết về bẩm với quân-
sư ra làm sao ?

Triệu-bằng nói :

Chúng ta đã không thể bắt ngay được,
thì nên ra sức đuổi theo.

Quan quân đành phải nghe lời cùng nhau

đuổi theo, nhưng ngại vì hai ông lão võ-ngệ quá cao, bọn Triệu-băng không phải là tay đối-địch, dẫu đuổi theo nhưng cũng không dám ra sức cho lắm, sau đành phải đứng lại mặc cho bọn ấy chạy đi. Chu-tam thở dài mà nói rằng :

Nếu không có hai ông lão ấy, thì phen này chúng mình quyết bắt được Thiết-dầu-dà, ngày nay thế này thực là uổng công quá !

Chu-tam nói rồi cùng quan quân kéo về nhà công-quán.

Lại nói chuyện bọn Pháp-minh bấy giờ theo hai ông lão ra khỏi vòng nguy-hiểm, bảo toàn được tính-mệnh, quan quân đuổi theo lại nhờ hai ông lão ra sức đánh phải bỏ lui, liền cùng Thiết-dầu-dà dập đầu vái lạy tạ ơn và hỏi tên họ hai ông lão, Âu-băng liền nói cho biết. Nguyên hai ông lão ấy chính là sư phụ của Âu-hạc, dạy hẳn học võ ở chỗ Địa-dàn khai xưa, người mặt trắng là Phi-thiên-hồ Lý-dực-Phương, còn người mặt tía là Hải-dế-

Long Trần-đức-minh ; hai người đều biết phép kỳ-môn độn giáp, biết rằng hai đồ-đệ có nạn, và tính biết Thiết-đầu-đà và Pháp-minh phen này chưa bị bắt được, nên đi đến giải cứu cho. Khi cứu thoát rồi, hai ông lão liền từ biệt. Pháp-minh không chịu để cho đi, Lý-đức-phương cười nói rằng :

Thôi các người chớ nên khách-khí nữa, phải cùng nhau sớm liệu tìm đường, tránh cho khỏi nơi này, nếu không thì e có ngày mắc phải vòng lưới.

Âu-bằng liền mời mọi người về cả trại Thanh-thủy, ai nấy đều bằng lòng, chẳng may bấy giờ Thiết-đầu-đà bỗng lại đau nặng, không đi lên được, đành phải cho Tề-minh ở lại đưa Thiết-đầu-đà vào một cái hàng lẻo-lánh để dưỡng bệnh, còn thì đều đi về trại Thanh-thủy cả.

HỒI THỨ 18

Khâm-sai xél án, núc liếng xa gần,

Hoạt-phật lên giới, lộ mưu bí-mật.

Lại nói chuyện An khâm-sai phá được núi

Dương-giác, bắt được giặc là Trương-thất rồi liền rút quân về tỉnh, lại gặp Cố quân-sư cũng ở chùa Thừa-thọ rút quân về, nói cho biết việc bắt Thiết-dầu-đa, quan Khâm-sai nói :

Về việc dẹp giặc-cướp, đã thành công được một nửa rồi, còn đến như việc từ-tụng, bấy lâu vì bận việc binh ở ngoài, không rồi xét hỏi, phen này về tỉnh, chắc có nhiều đơn khiếu oan, nếu không dụng-tâm xét hỏi cho tinh-tường thì nhân-dân không phục.

Cố-quân-sư nói :

Việc xét hỏi từ-tụng không phải là một việc dễ.

An Khâm-sai nói :

Việc xét hỏi cứ theo đúng như sách La-hình, sau nữa ta phải hiểu thấu dân-tình, dân-tình đã thấu, ta lại phải xét tới sự biến-ảo của chúng ; xét thế mà không xong, ta phải tận-thành mà suy-nghĩ, như vậy thì việc dù khó-khăn thế nào, cũng có thể xét ra được.

Hai người nói chuyện đến canh khuya, rồi

cùng ghé cùng nghỉ. Sáng hôm sau, có các quan-quân ở trong thủ-phủ ra đón rước quan Khâm-sai về trong dinh lớn, tiền hô hậu ủng, cờ mở trống rong, rất là oai-nghiêm hách-dịch, đi dọc đường có nhiều nhân-dân quỳ-lạy dâng trượng khiếu-oan, quan Khâm-sai đều truyền thu lấy hết cả.

Đêm hôm ấy, quan Khâm-sai ngồi ở trong thư-phòng, xét phê các tờ-trạng. Cỗ quân-sư nghĩ thầm, quan Khâm-sai tuổi còn ít, dẫu có tài thật, nhưng chưa lịch-đuyệt lắm, vậy không biết xử đoán ra làm sao ?..

Cỗ-quân-sư nghĩ vậy, rồi đi vào thư-phòng, lấy những trạng-tờ mà quan Khâm-sai đã phê, xem hết một lượt, thấy bản nào cũng phê những lời rất cứng, như một vị lão-lại đoán ngục vậy, lấy làm kính-phục lắm. Như cái trạng một người tố-giác người anh ruột bức-gian một đứa con gái láng-giềng, lời phê rằng :

« Sự bức-gian có hay không, chưa thể biết; nhưng cái danh-nghĩa anh em thì không thể

tuyệt. Theo như luật đã nói: « phạm kẻ dư ới cáo-
giác người tôn-trưởng, dẫu có thực nữa, nhưn
cũng phạt trọng một trăm », vậy giao cho
viên phủ Tế-nam đem tên nguyên - cáo này
đánh cho nó bốn chục trọng. Còn việc nó
cáo anh nó cưỡng gian dứa con gái láng-diềng
là sự mập-mờ, thì bỏ đi không xét ... »

Lại như cái trạng của một người kiện
người vợ lẽ của cha, thừa lúc cha mình già
lẫn, ăn trộm gia-tài đem dẫu đi, thì phê rằng :

« Gia-tài là gia-tài của cha mày, cha mày
không cấm ; thì dù nó ăn trộm cũng không
phải là ăn trộm vậy. Đáng lẽ khép vào tội vu-
cáo, nhưng thương là kẻ dân ngu, theo như
điều luật : « con cháu trái phạm giáo-lệnh »
phạt một trăm trọng ; giáo-viên huyện sở-tại
chiều lời phê mà thi-hành » ...

Lại còn nhiều từ-trạng nữa, lời phê đều
hợp lẽ cả, hoặc chuẩn hay không chuẩn, mỗi
bản đều có một ý-kiến riêng. Cố-quân-sư xem
xong, lấy làm kinh-phục lắm :

Đến ngày hôm sau, quan Khâm-sai ra ngồi

ở công-đường xét-án, Cỗ-quân-sư lại muốn xem cách xét-xử thế nào, liền đứng ở trong mà nghe. Thấy quan Khâm-sai bắt đầu cho đòi cái án : « trước đã hứa gả con gái cho người ta, sau lại phụ-ước, rồi đem đưa con gái người khác gả cho. Cái án ấy người nguyên-cáo là một vị tú-tài, tên là Chu-kinh-Hàm, người bị cáo là Lý-trị-Thư, đưa con gái giả là con người vú, quan Khâm-sai hỏi qua khẩu-cung, rồi gọi Lý-trị-thư đến truyền rằng :

Con bé này xét ra quả không phải là con mày, chính là con của người vú, mày dám mạo nhận để đánh lừa người ta. Xét ra chỉ là vì mày thấy Chu-kinh-Hàm nhà nghèo, của dân cười không được bao nhiêu, nên mày lập tâm đánh tráo lừa cho con rể uống rượu say, rồi lấy con người vú thay cho con mày. Mày hư thế là rất cần, vậy ta hỏi mày, mày muốn chịu đòn hay là chịu phạt ? Chịu đòn thì phải đánh bốn mươi trượng, phải đem đưa con gái thực của mày ra để kết-hôn với Chu-kinh-Hàm ;

nếu chịu phạt thì phải giả của cho Chu-Sinh tám trăm lạng bạc, rồi sẽ hỏi đưa con gái của mày, nếu nó không chịu cái-giả thì lại cứ giả cho Chu-Sinh làm vợ cả, nếu nó muốn cái-giả thì cho được đi lấy chồng khác.

Lý-trị-Thư dập đầu và kêu rằng :

Lạy quan lớn ngàn năm, chúng con tình-nguyện chịu phạt, chứ không muốn giả con cho anh đồ ấy ; không những con không muốn, đến cả con gái con cũng không bằng lòng, vậy xin quan lớn rộng ra ơn cho con gái con được đi lấy chồng khác.

Quan Khâm-sai nói :

Tất phải đưa con gái mày đến đây cung xưng-
thì ta mới cho, chứ ta không thể nghe lời mày
được.

Quan Khâm-sai nói xong, liền sai thảo bà
cho đi bắt đưa con gái Lý-trị-Thư. Một lát, lính
giải đưa con gái ấy đến, đưa con gái dập đầu
lạy và dâng trình cả số tám trăm lạng bạc.
quan Khâm-sai liền hỏi :

Mày có bằng lòng lấy thầy tú này không ?

Đứa con gái nói :

Lạy quan lớn, con không muốn lấy.

Quan Khâm-sai nói :

Mày không thuận là chỉ vì thấy Chu-Sinh nhà nghèo, không thể đáp-đổi được qua ngày, nhưng nay đã có số tám trăm lạng bạc này, thì lại không đến nỗi nghèo-cùng nữa, phương-chi hẳn lại là một vị tú tài, biết đâu lại chẳng có ngày phát-đạt, vậy mày có bằng lòng lấy người ta không nào ?

Đứa con gái nói :

Ngồi ăn núi lở, tám trăm lạng bạc tất có ngày phải tiêu hết, hôm trước hẳn đến nhà con chúc-thọ, áo quần lam-lũ, làm cho con xấu hổ và tức đến chết, con thì chết chứ không chịu lấy hẳn. Phương-chi ngày nay hẳn lại lấy đứa con gái của người vú rồi, lại làm cho con càng tức lắm, thì khi nào con lại chịu lấy hẳn nữa. Cái bộ hẳn chỉ là một anh đồ-xác xuất đời, không khéo rồi đến làm con ma chết đói.

chứ bao giờ phát-đạt được mà mong.

Quan Khâm-sai nghe nói cả giận mà mắng rằng :

À, con này hỗn thật ! ở trước mặt ta mà mày dám ăn nói như thế à ? Ta tưởng chỉ là cái chủ-ý của cha mày như thế, nên gọi mày đến đối chất, ngờ đâu chính là cái chủ-ý của mày, mày hiềm hấn là con cùng quỉ, ta sẽ bắt mày làm con khỗ-quỉ cho mà coi. Lính đâu, lấy bàn vả, vả cho nó mấy cái nào !!...

Lính hầu rạ ran, cầm bàn vả tát vào hai bên má đưa con gái ấy đến vài chục cái, nó bị tát đau quá, kêu van rầm cả lên, quan Khâm-sai liền sai đuổi ra, rồi lại gọi Chu-kinh-Hàm đến bảo rằng :

CỤ AN-NHÂN ĐÃ RA

XEM MẠCH CẮT THUỐC RẤT GIỎI

Chữa đau đều khỏi cả không giám nói sai.

Tại hiện thuốc Nhật-Nam 102 hàng Gai Hanoi.